

نگاهی جامعه شناختی به آموزش و درمان افراد نابینا و کم بینا

زهرا اسمی جوشقانی¹

چکیده

یکی از بارزترین گروه‌های دارای ناتوانی، معلولین نابینا و کم‌بینا هستند. با توجه به افزایش تعداد این افراد در جامعه و عدم وجود درمان قطعی برای افزایش بینایی لازم است که برای ارتقا بخشی به کیفیت زندگی و کسب مهارت‌های اجتماعی این افراد در زمینه آموزش تدابیر ویژه ای اتخاذ گردد تا این افراد علاوه بر پذیرش ناتوانی خود مانند سایر افراد جامعه فرصت شکوفایی استعدادها و توانایی‌های خود را پیدا کنند. به همین منظور در این مقاله با روش توصیفی و اسنادی و با استفاده از نظریات مختلف به تحلیل مسائل آموزشی افراد نابینا و کم‌بینا و اثرات و پیامد آن می پردازیم. نتایج تحقیق نشان می‌دهد که با بهره گیری از روش ها و تکنیک های جدید آموزشی می‌توان با آموزش و تقویت سایر حواس این افراد در کنار افزایش احساس اعتماد به نفس و جبران ناتوانی نابینایی و کم بینایی، شاهد شکل گیری جامعه ای پویا با مشارکت همه افراد و در نهایت توسعه انسانی بود.

کلید واژه ها: افراد نابینا و کم بینا، کیفیت زندگی، مهارت های اجتماعی، اعتماد به نفس، توسعه انسانی.

¹ . دکتری جامعه شناسی